

Nöyrytymisen armo

Jaak. 4:1-10

1. Mistä teidän keskinäiset taistelunne ja riitanne johtuvat? Eivätkö juuri **himoistanne**, jotka käyvät sotaa teidän jäsenissänne?

2. Te himoitsette, eikä teillä kuitenkaan ole. Te tapatte ja kiihkoilette mutta ette voi savuttaa. Te riitelette ja taistelette, mutta **teillä ei ole, koska ette ano.**

3. Te **anotte mutta ette saa**, koska anotte kelvottomasti, **kuluttaaksenne** kaiken **himoissanne.**

4. Te avionrikkojat! Ettekö tiedä, että **maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan.** Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen.

5. Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: "**Kateuteen asti** hän **halajaa henkeä**, jonka on pannut meihin asumaan"?

6. Mutta vielä **suurempi on armo**, jonka hän antaa. Siksi Raamattu sanoo: "**Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.**"

7. Olkaa siis **Jumalalle alamaisia** mutta **vastustakaa Paholaista**, niin hän pakenee luotanne.

8. **Lähestykää Jumalaa**, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät!

9. **Tuntekaa kurjuutenne**, murehtikaa ja itkekää. Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi.

10. **Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät.**

Riitelyn taito

Alkuseurakunta osasi riitelyn taidon. Niin Jerusalemissa kuin Antiokiassa ja samoin Korintissa riideltiin. Paavali ja Barnabas riitelivät Markuksesta. Paavali nousi Pietaria vastaan Antiokiassa. Oli puolueita ja kuppikuntia. Sama koski myös Jaakobin kirjeen saajia. Heidän seurakunnissaankin oli taisteluja ja riitoja jopa siihen määrään asti, että joku kristitty oli jopa tappanut toisen.

Syy siihen, että Jaakob joutui tarttumaan kynään ja lähettämään kirjeensä oli suurelta osaltaan juuri nuo riidat. Hän joutui nuhtelemaan seurakuntia ankarasti ja vaati niitä tekemään parannuksen ja palaamaan nöyrinä Jumala luo.

Ikävä kyllä tänäkin päivänä uskovat osaavat riidellä. Riitoja on seurakuntien välillä mutta kaikkein eniten niiden sisällä. Joskus riitoja perustellaan oikean opin puolustamisella, mutta aivan saman oikean opin omaavat veljet ja sisaret osaavat riidellä.

Omia kokemuksia riidoista

Minulle oli melkoinen järkytys, kun meidät Japaniin lähettänyt lähetysjärjestö repesi kolmeksi juuri, kun olimme kielikoulussa. Riitaa käytiin uhrivarojen käytöstä, johtajien paikoista, kun niitä ei riittänyt kaikille ja kaiken kukkuraksi myöhemmin perusteltiin lihallsia riitoja muka todellisilla teologisilla eroilla. Myöhemmin sitten lähettien kesken riideltiin siitä missä ja miten yhteistä työtä piti tehdä ja kuka sai päättää asiasta. Sitten näimme, miten joku seurakuntalainen ilmoitti, että hän jää pois seurakunnasta, kun ei voi sietää sitä ja sitä. Sitten näimme myös, miten seurakunnan jäsen eroaa ja alkaa levittää häväistyskirjeitä seurakunnasta. Tiesimme kyllä kaiken aikaa, että Saatana, tuo erilleen heittäjä, osaa mainiosti käyttää hyväkseen uskovien lihallsissa mielessä asuvaa syntistä luontoa.

Riitojen syy

Mistä teidän keskinäiset taistelunne ja riitanne johtuvat? Eivätkö juuri himoistanne, jotka käyvät sotaa teidän jäsenissänne? (1)

Jaakob osoittaa, että riitojen varsinainen syy on meissä asuvat lihalliset himot. Nämä himot suuntaavat mieleemme kaikenlaiseen maalliseen, jota alamme haluta hengellisen kuivuuden iskiessä sydämiimme. Alamme silloin kyllä rukoilla, mutta emme Jumalan tahdon toteutumista, vaan sitä, että omat haaveemme ja lihalliset tarpeemme saisivat tyydytyksen. Mutta Herra ei voi sellaisiin rukouksiin vastata.

Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan, vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne. Teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule, sillä teidän kätenne ovat veren tahrimat ja sormenne vääryyden saastuttamat. Teidän huulenne puhuvat valhetta ja kielenne kuiskii petosta. (Jes. 59:1-3)

Puolinaiselle sydämelle Jumalan armo ei riitä eikä myöskään maailman tarjoamat himot tyydytä. Sellainen sydämen tila on hengellistä huoruutta, hengellinen aviorikos. Meidät on kutsuttu omistautumaan kokonaan Herralle, mutta vilkuilemme maailman houkutusten suuntaan. Niin tehdessämme nousemme itse asiassa Jumalaa vastaan.

Itsekäs rukous

Te himoitsette, eikä teillä kuitenkaan ole. Te tapatte ja kiihkoilette mutta ette voi saavuttaa. Te riitelette ja taistelette, mutta teillä ei ole, koska ette ano. Te anotte mutta ette saa, koska anotte kelvottomasti, kuluttaaksenne kaiken himoissanne. (2-3)

Jumala lupaa kuulla rukouksemme ja lupaa vastata jokaiseen, joka rukoillaan Hänen tahtonsa mukaisesti. Kristillinen rukous on olemukseltaan Jumalan kanssa käytävää vuoropuhelua. Saamme esittää millaisia pyyntöjä tahansa, mutta Herra päättää, mikä on meille hyvää ja tarpeellista. Usein rukouksiimme sekoittuu omia ylpeitä ja himokkaita ajatuksia. Niihin Jumala vastaa kieltävästi. Rukousta ei ole tarkoitettu itsekäiden tavoitteiden saavuttamiseen, vaan siihen, että Jumalan rakkaustahto voisi toteutua meidänkin elämämme kautta toisten ihmisten hyödyksi ja Jumalan kunniaksi.

Mustasukkainen rakkaus

Te avionrikkajat! Ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen. Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: "Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka on pannut meihin asumaan"? (4-5)

Jumala, joka on suuressa rakkaudessaan antanut oman ainoan Poikansa meidän pelastukseemme, on mustasukkainen rakkaudessaan. Hän haluaa koko meidän sydämemme omakseen. Itse asiassa mekään emme löydä todellista iloa, rauhaa ja onnea mistään muualta kuin Herrasta. Kaikkinaisen puolinaisuuden, himoille periksi antamisen ja maailman rakkauden taustalla on meidän suurin syntimme eli ylpeys. Herra joutuu usein tekemään erittäin kipeää työtä meissä saadakseen murretuksi ylpeytemme. Nöyryminen on tie takaisin siunattuun suhteeseen Herran kanssa.

Suurinta ihmisessä ja Jumalassa

Mutta vielä suurempi on armo, jonka hän antaa. Siksi Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyryille hän antaa armon." (6)

Suurinta ihmisessä on nöyryys. Mutta yllätys, yllätys suurinta Jumalassa on myös Hänen nöyryytensä. Vain nöyryys tekee ihmisestä käyttökelpoisen Jumalalle.

Ihmisen nöyryys on itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Nöyryys tekee hänestä tomua ja tuhkaa Jumalan pyhyden edessä, tekee hänestä yksin armosta ja Jumalan laupeudesta elävän olennon, mutta sama Jumalan armon omistaminen tekee hänestä tarvittaessa miehen tai naisen, joka uskaltaa seistä vaikka koko maailma olisi häntä vastaan.

Jumalan suuruus näkyy Hänen tulemisessaan pieneksi. Hänen tulemisessaan ihmiseksi, sikiämisessään Pyhästä Hengestä neitsyen Marian kohtuun ja syntymisessään likaiseen eläinsuojaan ja kärsimisessään rikollisten kanssa Golgatan ristillä. Jumala on rakkaus ja rakkauden olemukseen kuuluu nöyryys, sillä rakkaus lähestyy alhaalta käsin ja korottaa rakkautensa kohdetta. Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja osoitti, millainen on Jumalan rakkauden luonne. Jo Pyhän Kolminaisuuden sisäisessä dynamiikassa rakkaus ilmenee niin, että Pyhä Henki korottaa Poikaa, Poika Isää ja Pyhää Henkeä, Isä Poikaa jne. Kun Jumala nöyryyttää omiaan, Hän tekee sen suuresta rakkaudestaan, jotta Hänen omansa pääsisivät maistamaan jotain Hänen olemuksensa rakkaudesta.

Tie Jumalan valtakuntaan, elävään uskonsuhteeseen Jumalan kanssa ja Hänen rakkautensa hallinnan alle kulkee myös ahtaan portin kautta eli sen hyvin kipeän nöyryytyksen kautta, jossa Jumalan sanan totuuden valossa ihmisen suostuu tunnustamaan olevansa väärässä suhteessa Jumalaan, hirvittävän ylpeyden vallassa ja taipuu lopulta pyytämään anteeksiantamusta Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden. Mutta juuri tuo nöyryytyksen portti johtaa hänet sisälle Jumalan rakkauden ihmeelliseen valtakuntaan.

Suurempi armo

Tässä on hyvä muistuttaa, että Jaakob kirjoittaa kaiken aikaa seurakunnalle ja sen uskoville jäsenille, jotka ilmeisellä tavalla olivat menettäneet uskoelämän vitaalisuuden ja myös sen sydämen rauhan, joka on pelastetun uskovat yksi tuntomerkeistä. Nyt Jaakob muistuttaa, että Jumalan rakkaus ja armo heitä kohtaan ei ollut yhtään vähentynyt, vaikka se ilmenikin mustasukkaisena rakkautena. Hän halusi uskovat takaisin siihen rauhaan, joka on tarjoilla parannukseen nöyryville.

Jumalan rauha ja rauha Jumalan kanssa

Jumalan rauha esiintyy kahdella tavalla. On *rauhaa Jumalan kanssa* ja *rauhaa Jumalassa*. Edellinen tarkoittaa sitä, että sotatila Jumalan ja ihmisen välillä on päättynyt rauhansopimukseen. Se solmittiin Golgatan ristillä, kun Jumala kohdisti vihansa syntistä ihmistä kohtaan omaan ainosyntyiseen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen. Siitä ihminen pääsee osalliseksi, kun hän ensi kertaa tekee parannuksen synneistään tunnustaen syntinsä, nostaa kätensä antautumisen merkiksi pystyyn, anoo syntejään anteeksi Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön tähden, jättää elämänsä Jumalan käsiin. Silloin Jumala vanhurskauttaa hänet eli lukee antautuvan ihmisen synnit Jeesuksen pahaksi ja Jeesuksen täydellisen elämän ihmisen hyväksi. Samalla

hän syntyy uudesti, saa Pyhän Hengen ja uuden elämän Kristuksen kanssa. Hänestä tulee Jumalan lapsi, jonka yllä lepää Jumalan täysi mielisuus.

Pelastuminen on kertakaikkinen tapahtuma, joka pysyy voimassa koko uskovan vaelluksen alusta loppuun asti. Rauhantilaa Jumalan kanssa ei voi mikään uhata, koska se perustuu yksin ja vain Jumalan tekemään rauhanliittoon, jonka todisteena on kaste Kristukseen.

Tähän pelastustapahtumaan liittyy usein myös kokemus *rauhasta Jumalassa*, joka tarkoittaa sellaista sydämen ja omantunnon lepoa, joka nousee anteeksiantamuksen ilosta. Se on Pyhän Hengen vaikuttamaa sisäistä rauhaa. Mutta toisin kuin rauha Jumalan kanssa, se on vaihtelevaa. Niin pian kuin uskova lankeaa syntiin, hän menettää omantunnon rauhan. Hän saa sen takaisin, kun hän saa uuden puhdistuksen Jeesuksen veressä tapahtuvassa syntien anteeksiantamuksessa.

”Jumalattomalla ei ole rauhaa”, vakuuttaa Raamattu. Hänellä ei ole rauhaa kummassakaan merkityksessä. Tosin jumalattomalla saattaa olla niin paatunut eli synnin harjoittamiseen tottunut omatunto, että hän ei tunne syyllisyyttä, vaikka hänen pitäisi sitä kokea. Mutta siitä huolimatta hänellä ei ole todellista rauhaa, hän kokee elämänsä tyhjäksi ja jollain tavalla vajaaksi eläessään omien himojensa mukaan.

Tie rauhaan Jumalassa – alamaisuus Jumalalle

Nyt puhumme Jumalan rauhasta tässä jälkimmäisessä merkityksessä. Jaakob puhuu uskoon tulleille, joilla on siis rauhan Jumalan kanssa Golgatan uhrin tähden, mutta joilta puuttuu sisäinen rauha Jumalassa heidän langettuaan erilaisissa kiusauksissa synteihin.

Taisteleva mieli ja riidat uskovien välillä osoittavat, että he eivät ole alistuneet Jumalan alle. Himot, kateus, kiivaus ja viha kertovat, että sydän ei ole taipunut Jumalan alle. Oma tahto ja kapinamieli hallitsee, kun emme halua olla kenenkään hallittavina, emme hyväksy ketään yläpuolellemme. Itsekorottava mieli on este rauhalle Jumalassa, kun hän haluaa olla oma mestarinsa.

Jumalan tulee hallita elämäämme, sillä olemassaolomme riippuu Hänen tahdostaan. Jumalalla on ehdoton valta ja oikeus kaikkeen omissaan. Hänen hallintansa tuottaa meille hyvää ja siksi sen alle tulisi iloiten asettua. Jumala ei kiellä meiltä mitään, mikä on todella hyödyksi meille. Pitkällä tähtäyksellä Hän ei tee mitään muuta kuin hyvää. Herran tie on turvallinen, vaikka se ei ajoittain tuntuisikaan siltä: *”Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.”* (Room. 8:28) Tämä tavattoman suuri lupaus koskee vain Herran omia, ei maailman ihmisiä yleensä. Heille monikin asia voi lopulta koitua turmioksi niin kauan kuin he kulkevat erossa Jumalasta aina ikuista kadotusta myöten.

On mielettöntä antaa valtaa himoille, joiden kautta Saatana pyrkii hallitsemaan ihmisiä ja kiusaamaan uskovia. Viime kädessä on järjetöntä ja turhaa vastustaa Jumalan tahtoa. Hän on kaikkivaltias ja vie oman tahtonsa voittoon. Siksi Jumalaa vastaan hangoitteleva uskova menettää rauhansa ja hankkii itselleen monia tuskia. Ahdistusten kautta Herra vetää omansa takaisin luokseen voidakseen palauttaa heille oman rauhansa.

Pelastuminen ja alistuminen Jumalan tahtoon

Jumalan tahdon alle alistuminen on välttämätön ehto pelastumiseen. Ei riitä, että ihmisellä on aivan oikea käsitys ja oppi pelastuksesta Kristuksessa. Pelastus ei ole pelastusta synnissä vaan pelastusta synnistä. Se merkitsee kaipausta Jumalan kaltaisuuteen, Jumalan armon avulla siihen pääsemistä ja elämistä Kaikkivaltiaan tahdossa. Juuri tämä alistuminen on kompastuskivi monelle pelastusta etsivälle. Mutta uskoon tulleenkin syntinen luonto pyrkii jatkuvasti nousemaan Jumalan tahtoa vastaan. Mutta vain Herran tahtoon taipuvalla voi säilyä rauha Jumalassa.

Mitä alistuminen Jumalalle merkitsee?

Alistuminen Jumalalle merkitsee taipumista Jumalan lain alle. Jumala ei suostu muuttamaan lakiaan meidän himojemme mukaan. Se merkitsee siksi alistumista Jumalan lain tuomittavaksi. On myönnettävä, että meitä uhkaava rangaistus on ansaittu. Omatuntomme ja Jumalan sana osoittavat, että paikka, joka lain rikkojalle kuuluu on kadotus, ikuinen ero Jumalasta. Jos kiistät syyllisyytesi, sinut tuomitaan oikeuden mukaan ja olet toivottomassa asemassa.

Edelleen alistuminen Jumalalle merkitsee suostumista Jumalan pelastustiehen, joka on yksin armosta. Siinä eivät mitkään parhaimmatkaan tekomme auta mitään. Jos ja kun yrität pelastaa itsesi, nouse kapinaan Jumalaa vastaan.

Alistumme Jumalalle hylkäämällä jokaisen syntimme. Emme voi elää Jumalan kanssa, jos jatkamme pettämistä liike-elämässä, valehtelemista, jos annamme vihan hallita itseämme ja heittäydymme ylpeyden tai itsesäälin valtaan. Pelastus ei ole vain vapautumista synnin syyllisyydestä vaan myös synnin vallasta siis synnin tottelemisesta. Meidän tulee hyljätä synti, milloin ikinä näemme sen itsessämme. Omassa voimassa se ei ole mahdollista, mutta Pyhän Hengen armon kautta uskova on etuoikeus sanoutua irti helmasynneistään.

Alistuminen Jumalalle merkitsee itsensä asettamista kaikkien Hänen opetustensa alle. Älä siksi arvostele Raamattua. Anna sen arvostella omaa elämääsi. Edelleen se merkitsee suostumista Herran teihin elämässämme. Älä aseta antautumisellesi mitään ehtoja: ”Tässä olen, armahda minua, ota minut!”

Paluu rauhaan Jumalassa

Olkaa siis Jumalalle alamaisia mutta vastustakaa Paholaista, niin hän pakenee luotanne. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät! Tuntekaa kurjuutenne, murehtikaa ja itkekää. Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi. Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät.(7-10)

Jaakob antaa maailmaan rakastuneille uskoville ohjeet siitä, miten he voivat päästä uudelleen nauttimaan siitä rauhasta Jumalassa, jota he olivat kokeneet tullessaan uskoon ja päästessään rauhaan Jumalan kanssa.

”Vastusta Saatanaa, niin se pakenee.” Uskovan kristityn vaellus on aktiivista taistelua syntiä ja Saatanaa vastaan. Kun taivumme Jumalan alle riippuvaisiksi Hänestä, meillä on elämä ja Saatanan vastustamisen on mahdollista. Se ei koske vain ulkopuolelta tulevia Paholaisen kiusauksia ja hyökkäyksiä vaan myös sisältämme nou-

sevia himoja, joihin se pyrkii tarttumaan. Rauha Jumalassa on sotaa Saatanaa vastaan.

Pietari säestää näin:

Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen. Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä uskossa lujina! (1. Piet. 5:5-9)

Saatana ei kykene Herran omalta riistää pelastusta, mutta se pyrkii tekemään kaikkensa, että uskovan elämä olisi mahdollisimman surkeaa. Kun leijona on päässyt tarpeeksi lähelle saalistaan, joka on kuitenkin nopeampi juoksija kuin se, se päästää kauhean karjahduksen lomaannuttaakseen saalinsa toimintakyvyn. Samaa yrittää Saatana pelastettuihin nähden, mutta turvaten Herraan voimme olla täysin turvassa ja vastustaa myös lihamme kautta tulevia kiusauksia.

”Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä.” Rukousyhteys Kristuksen kanssa on Jumalan lähestymistä. Vain rukoileva uskova voi löytää ilon ja levon Herrassa. Kun niin lähestymme Herraa, Sielunvihollinen ei kestä Jumalan läsnäolossa. Mutta juuri siksi se yrittää keksiä meille sata syytä siihen, miksi emme juuri tänään ehdi rukoilla Herraa.

”Puhdistakaa kätenne, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät!” Kädet on irrotettava pitämästä kiinni helmasynneistä, jotka ilmenevät usein kaikenlaisina riippuvuuksina. Sydämen puhdistus voi tapahtua vain siten, että päivittäin käymme Herran eteen syntien tunnustamisessa ja Jeesuksen verellä peseytymisessä: *”Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.”* (1. Joh. 1:9)

”Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi.” Pelastus on äärimmäisen vakava kysymys. Ellet ole saanut syntejäsi anteeksi, mitä syytä sinulla on nauruun, sillä sinua odottaa vain tuomio ja Jumalan viha. Pelastetullakaan ei ole aihetta ilotteleluun, niin kauan kuin hän elättelee sydämessään tunnustamattomia syntejä. *”Jumalan mielen mukainen murhe näet saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei tarvitse katua. Maailman murhe sen sijaan tuottaa kuoleman.”* (2. Kor. 7:10)

”Nöyrtykää Herran edessä, niin hän korottaa teidät.” Nöyrtyminen tarkoittaa totuuteen suostumista, oman kovan ylpeyden murtumista Jeesuksen sanomattoman laupeuden ja ristin uhrin edessä. Se on taipumista sellaiseksi syntiseksi ja sairaaksi, jota Jeesus tuli tänne maailmaan pelastamaan. Jeesus osoitti, että suurinta Jumalassa on Hänen nöyryytensä, tulemisensa ihmiseksi ja kulkemisensa ristin tien meidän pelastukseksimme. Nöyrtyessämme Herran edessä saamme iloita siitä ihanasta rauhasta Jumalassa, jonka Hän on meitä varten valmistanut.

Alistu siis Herran käden alle! Siinä on paras paikka sinulle. Paavali puhuu samasta asiasta näin:

Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa lähimmäisenne kanssa totta, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä. Vihastukaa mutta älkää tehkö syntiä. Älköön aurinko laskeko vihanne yli. Älkää antako tilaa Paholaiselle. Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan pikemminkin tehkөөn työtä, ahkeroiden käsillään sitä, mikä on hyvää, niin että hänellä olisi antaa tarvitsevalle. Älköön suustanne lähtekö mitään sopimatonta puhetta vaan ainoastaan sellaista, mikä on hyvää, tarpeellista ja rakentavaa, mieluista niille, jotka kuulevat. Älkää tehkö murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on annettu teille sinetiksi lunastuksen päivää varten. Kaikki katkeruus, kiukku, viha, huuto ja herjaaminen, kaikenlainen pahuus olkoon pois teistä. Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja hyväsydämisisiä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa antanut teille anteeksi. (Ef. 4:25-32)

Kyoko Miyazakin paluu seurakuntaan

Olen kiitollinen, että saa todistaa pitkästä ja monella tavalla häpeää tuottavasta uskontiestäni, jolla olen kompastellut, kaatunut ja taas ryöminyt pystyy.

Jo 20 vuotta sitten isäni kuolema sai minut pyytämään kastetta. Hän sai 84 vuoden iässä aivoverenvuodon ja joutui kohtaamaan kuolemansa täysin valmistautumatta. Hän ei tehnyt mitään taistellakseen kuolemaa vastaan, vaan oli syvän hämmennyksen ja paniikin vallassa. Sen näkeminen oli minulle iso shokki. Ajattelin silloin, että vaikka ihminen ei voi valita, millaisen kuoleman kohtaa, hän voisi kuitenkin hiljaa sydämessään hyväksyä sen ja valmistautua siihen.

41 -vuotiaana minäkin sairastuin ja jouduin leikkaukseen ja ymmärrettävästi kuolema pelotti ja aiheutti levottomuutta. Ajattelin, että usko kuoleman jälkeiseen iankaikkiseen elämään auttaisi ylittämään pelon ja ahdistuksen, niin että voisin kuolemaan käydessäni kiittää ympärillä olevia ihmisiä samoin kuin tietysti Jumalaa. Aloin tutkia Raamattua nimenomaan opiskellakseni, miten tulee kuolla, mutta huomasinkin oppivani sitä, miten tulee elää.

Kotimme naapurissa asui norjalaisia lähetystyöntekijöitä, jotka vaihtuivat kautensa päätyttyä aina uuteen tulijaan. He asuivat pappilassa meitä vastapäätä ja saimme ystäväystyä heidän kanssaan.

Aloin käydä raamattupiirissä, jossa opetus aloitettiin synnintunnosta. Pian arvomaailmani heitti kuperkeikkaa. Raamatun vertaukset, yksinkertaiset kertomukset, ovat suuremoisia. Niitä on helppo ymmärtää ja ne vievät mukanaan. Tuhlaaja poika vertauksen isä kertoo Jumalasta samoin kuin viinitarhan omistajakin. Sitten mietin, keneen henkilöistä minä samaistun. Raamattua lukiessa tein aina uusia löytöjä. Aloin askel askeleelta ymmärtää ihmisten ja omaa pimeyttäni.

Sitten minut kastettiin ja sain kokea syvää rauhaa, niin kuin 2. Kor. 12:9 sanoo: *”Minun armonssani on sinulle kylliksi.”*

Niin vierähti kolme vuotta. Koska seurakuntamme oli pieni, minut valittiin pian seurakuntaneuvostoon, mutta ei ole sen tukalampaa asemaa kuin olla heikkouskoinen neuvoston jäsen. En kyennyt pitämään kodin ja seurakuntaneuvoston vastuita tasapainossa, elämä oli jatkuvaa taistelua. Oli aina kovan työn takana, että selvisin jumalanpalveluksiin, kun minut oli valittu myös kouluneuvostoon, alueen lapsitoimikuntaan, ja naisten toimikuntaan. Miten seurakuntaelämä olisikaan mukavaa, jos kykenisin pitämään Jumalan asiaa kaikkein ensimmäisinä. Kun toivoin ensi vuona pääseväni pois seurakuntaneuvostosta, vastaan tuli sääntö: ”Seurakuntaneuvoston jäsenmäärä määräytyy seurakunnan koon ja tarpeiden mukaisesti.” Niin mi-

nut valittiin uudestaan, kun määrää lisättiin. Seurakunnassa palvelu nousee Raamatun sanasta ja sen soveltamisesta omaan elämäänsä. Mutta palvelu muodostui minulle taakaksi. Se taas johtui siitä, etten ollut luovuttanut elämäni hallintavaltaa Jumalalle. Suhteeni Jumalan kanssa ei ollut kunnossa enkä päässyt yhtään kasvamaan uskossani.

Sen seurauksena, että en palvellut ilolla vaan velvollisuudesta, eräässä myyjäisten palautekeskustelussa loukkaannuin ja loukkasin muita. On tuskallisempaa olla loukkaaja kuin loukattu, koska loukkaaja ei saa lohdutusta Jumalalta, joka on kuitenkin hänen ensimmäinen turvapaikkansa. Niin kauan kuin väittää olevansa oikeassa, ei pääse osalliseksi sovinnosta Jumalan kanssa. Ne synnit, jotka tietää tehneensä, aiheuttavat enemmän murhetta kuin ne, joita ei itse huomaa. Siksi ajattelin, että oli parasta puhua ongelmista.

Ihmissuhteet ovat vaikeita. Mielipiteilläni loukkasin minua paljon palavamman ja hengellisemmän kristityn sydäntä. Olin kaiken lisäksi hyvin itsekeskeinen ja ajattelin vahvasti, etten olisi sopiva edes seurakunnan jäsenyyteen puhumattakaan seurakuntaneuvostosta. Se oli Saatanan työtä, mutta en halunnut tunnustaa sitä. Minun olisi pitänyt jättää asia Jumalalle, mutta sen tekeminen oli minulle vaikeaa osaksi siksi, että ymmärrykseni oli puutteeni.

Jäin seitsemäksi vuodeksi pois seurakunnan yhteydestä ja sinä aikana jouduin hoitamaan mieheni vanhempia heidän sairauksissaan. Se vei minut kestokykyni ääri rajoille.....

Tätä nykyä tajuan kuinka tärkeä jumalanpalvelus ja ehtoollinen ovat. Minusta itsestäni kun ei löydy rakkauden varastoa. Niin itsekäs kun olen, en jaksaa omassa voimassani jatkaa sairaan hoitoa vuosikausia. Tähän asti hoitoni tuntui yritykseltä sietää hoidettavaani. Se oli kaukana kärsivällisestä etuoikeudesta saada hoitaa kärsivää, mitä Jeesus edellyttää sanoessaan: *"Kaiken minkä teitte yhdelle näistä pienimmistä, teitte minulle."* (Matt. 25:40)

Eräässä kirjassa luki näin: "Kestävyys on sitä, että räjähtämäisillään oleva kärsivällisyys ei räjähdä." Eräästä sanakirjasta yritin selvittää, mitä eroa on kestävyydellä ja kärsivällisyydellä, mutta en saanut mitään selvää. Mutta Raamatun sanakirjassa luki: "Kärsivällisyys nousee uskosta, elämme kärsivällisyyden aikakautta Jeesuksen Kristuksen toiseen tuloon asti."

Niin palasin kirkkoon jumalanpalveluksiin, jotta Jumala voisi parantaa kauheasti kieroutuneen sydämeni. Haluan oppia seurakunnassa kärsivällisyyttä ja Jumalan rakkautta vastaanottaen panna sen käytäntöön hoitaessani sairasta.

Kun elin aikani omalla laillani erossa seurakuntayhteydestä, haluan lopuksi avata parannukseen liittyvän raamatunkohdan. Tuomarien kirjan 10. luvun jakeet 6-16. Luen kuitenkin vain jakeet 10 ja 15. "Me" sana lauseissa kuvaa minua itseäni:

"Niin israelilaiset huusivat Herraa avukseen ja sanoivat: 'Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hylänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja.' ... Israelilaiset sanoivat Herralle: 'Me olemme tehneet syntiä. Tee sinä meille aivan niin kuin hyväksi näet, kunhan vain tänä päivänä vapautat meidät'."

Sydämeistäni kiitän Herraa, joka antoi levon ja lohdutuksen minulle hoidosta väsyneelle, mursi kovan sydämeni ja opetti minua uskomaan asiani hänelle. Tänään minun suurena tukenani on tämä terve seurakunta. Sulkeudun heikkona edelleen esirukouksiinne. (2003)

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Olisiko sinulla aihetta sopia jonkun sellaisen veljen tai sisaren kanssa, jonka kanssa olet riidoissa tai jolle kannat katkeruutta. Herra rakastaa sinua syvällä aina mustasukkaisuuteen asti ulottuvalla rakkaudella. Hän haluaa sinulle todellista sydämen rauhaa. Käy ensin Herrasi luo, tunnusta syntisi ja omista Golgatan uhrin tähden syntien anteeksiantamus. Käy sitten sopimaan veljesi tai sisaresi kanssa. Nöyrytmällä Herran edessä saat voiton Sielunvihollisesta. Herra haluaa olla lähellä sinua.

Jos sinä et ole vielä oppinut tuntemaan Herraa Jeesusta Kristusta, sinua kutsutaan tänään nöyrytyksen ahtaan portin kautta Jumalan valtakuntaan. Se ei vaadi sinulta mitään suorituksia, ainoastaan sen, että tunnustat totuuden siitä, että olet kääntänyt selkäsi Jumalalle ja kulkenut omien halujesi tietä. Nöyrytykselle Jumala antaa kaikki synnit anteeksi Jeesuksen ristin uhrin tähden ja saat lahjaksi uuden elämän ja Jumalan Pyhän Hengen asumaan omassa sydämässäsi. Siitä alkaa sitten vaellus kaitaa tietä pitkin kohti Jumalan kirkkauden ikuista valtakuntaa. Mutta tie on vaikea siksi, että sillä joutuu jatkuvasti uudestaan ja taas uudestaan nöyrytykseen pyytämään anteeksi tekemiään syntejä. Mutta se tie vie lopulta perille taivaaseen.